

F. t. l. om ændr. i l. om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

skulle ansættelsen af grundværdien i stedet ske efter reglerne i § 16. Det samme skulle gælde ved vurderinger af arealer frasolgt landbrugsejendomme m. v. inden for de godkendte byudviklingsområder. Ved lov nr. 133 af 1. maj 1964 om udskydelse af 13. alm. vurdering blev den nævnte regel forlænget indtil det nye tidspunkt for den almindelige vurdering.

Baggrunden for den nye bestemmelse i § 14, stk. 5, var, at den i 1960 indførte nye omvurderingsregel i § 2, stk. 2, nr. 12 — der var begrundet i ønsket om at få de højere værdier, som den højere købesum måtte anses for at være udtryk for, indtaget under beskatningen — havde vist sig at være uden virkning, hvor det drejede sig om landbrugsejendomme beliggende i en af en godkendt byudviklingsplan omfattet yderzone.

Årsagen hertil var, at de gældende vurderingsregler var forstået derhen, at kun ejendomsværdien i disse tilfælde kunne ansættes i overensstemmelse med den virkelig konstaterede handelsværdi, hvilket imidlertid var uden betydning for ejendomsbeskatningen som følge af ejendomsskyldens fiksering, medens grundværdien, når ejendommen var beliggende i yderzone og derfor kun måtte benyttes til landbrug, fortsat måtte ansættes efter den for landbrugsejendommene gældende særlige vurderingsregel i § 14, stk. 1-3.

Selv om en sådan ejendom var solgt til en pris, der lå langt over ejendomsværdien, og som indicerede, at køberen forventede, at ejendommen i en nærmere eller fjernere fremtid ville blive overflyttet til inderzone, var man således afskåret fra at foretage en tilsvarende opvurdering af grundværdien.

Dette forhold blev modificeret ved lovændringen i 1963. Ændringen gælder dog kun indtil den 13. alm. vurdering og kun ved vurderinger, der finder sted af de foran nævnte grunde.

Det må imidlertid under en almindelig vurdering anses for at være udelukket at lade valget af vurderingsprincip, der kan have meget følelige følger for skattebyrdens størrelse, afhænge af, om en ejendom nylig har været i handelen eller ikke. At lade ens beliggende ejendomme, hvis handelsværdi er bestemt af chancen for senere overførelse til inderzone, vurdere efter forskellige principper afhængig af, om den højere handelsværdi er konstateret ved et salg af ejendommen eller ej, må anses for at være uantageligt.

En vurdering efter § 16 af alle ejendomme i yderzoner, der har højere handelsværdi end anvendelsen til landbrug betinger, vil imidlertid have uheldige følger.

56 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

For den enkelte grundejer må det forekomme urimeligt og uforståeligt, at det offentlige på én gang via skatterne tilskynder ham til en økonomisk mere fordelagtig udnyttelse af jorden og via zonebåndet hindrer ham i at realisere denne udnyttelse.

En vurdering af landbrugsarealer i yderzoner efter andre principper end bondegårdsreglen kan komme til at modarbejde planlægningen. Den kan vanskeliggøre landbrugsdrift på arealer, som det er planernes hensigt at bevare fri for bebyggelse planlægningsperioden ud, og den kan føre til et uheldigt pres på planlægningsmyndighederne fra dem, hvis landbrugsdrift på grund af skatterne bliver urentabel.

Det foreslås derfor, at den ved de omtalte lovbestemmelser foretagne tilføjelse til § 14 ikke forlænges, men at den i stedet ophæves fra den 1. august 1965 at regne, jfr. lovforslagets § 3, d. v. s. at den ophæves fra det nye tidspunkt for den 13. alm. vurdering, jfr. forslaget punkt 10. Landbrugsejendomme i godkendte byudviklingsplaners yderzoner må således fra og med dette tidspunkt — som før lovændringen af 1963 — vurderes efter § 14, stk. 1-3, så længe yderzonebåndet gælder.

ad 20. Ifølge den gældende regel i § 15, stk. 1, skal ved skovbrugsejendomme skovens grundværdi ansættes til den værdi, som den antages at have, når skoven anvendes til almindelig god skovdrift.

Den foreslåede ændring af affattelsen af bestemmelsen i § 15, stk. 1 er af rent redaktionel karakter, idet udtrykket „skovens grundværdi“ af logiske grunde ændres til „skovens grund“.

ad 21. Ifølge § 15, stk. 3, sættes værdien for skovens grund til en af ligningsrådet fastsat procent af normalværdien. Ifølge 2. pkt. i bestemmelsen skal ved hede- og klitplantager samt andre lignende nyplantninger grundværdien dog højst sættes til samme procent af ejendomsværdien, så længe ejendomsværdien for plantagen m. v. bortset fra bygningsværdier o. l., ikke har nået eller ved normal drift kunne have nået normalværdien.

Det foreslås, at ordene „dog højst“ udgår, idet de kan give anledning til den misforståelse, at der i tilfælde, hvor grundværdien ansættes efter ejendomsværdien og ikke efter normalværdien kan blive tale om at anvende en lavere procentsats end den af ligningsrådet fastsatte.

ad 22. Ifølge § 17 skal der, såfremt ejeren i skemaet har givet de fornødne oplysninger, ved vurderingen med de af §§ 18-21 følgende begrænsninger gives fradrag i grundværdien for forbedringer, der bevirker en stigning i grundværdien, når forbedrin-